

Csanády-versek.

A PUSZTÁBAN.

Bennem a végzet.
Nem néha jó mélység szegélyén
Nem néha vár temető szélén
Bennem az ős, örök kísértet.

Bennem a máglya.
Nem Szentgyörgyeji erdő mélyben
Nem városvesztő tűzben, vészben
Bennem a vér, a láng, a láva.

Bennem a vétek.
Nem a csókban és nem a nőben
Nem a kifeszítő rózsatőben
Bennem a bűn, a szomj, a méreg.

Bennem a kétség.
Nem ködben és nem ingoványban
Nem keresztúti éjszakában
Bennem a mély, pokolsötétség.

Bennem a bánat.
Nem a miattam hullott könnyben
Nem a meddön maradt göröngyben
Bennem a mérhetetlen vágyak.

Bennem a bálvány
Az arany, a sár, a malter, a márvány
Bennem van minden: a volna, a nincsen
Bennem a sátán.

BAÁL.

Szikár, merész, gúnyos, fehér papok.
Szüzek: Virágosak, erősek, dúsak;
Mirrha illatos cédrus nyoszolyák.
Az oszloptemplom márvány lépcsőin
Öregek, irigyek, üresek, búsak.

Most kél a nap. A nilusparti nádak
Tikkadt ködében ri a szent madár.
Az áldozó leányok szűk övében
Vérem vörösen lobogó lángja
Arany kehelyben kézzel kézre jár.

ŐSZI URAK.

Őszi urak, őszi urak
Kopott, elfáradt, halk vendégek:
Ha magatokkal elvinnétek
Borzongó, déli napsütésen.

Egy régi élcért én rajongnék
Gáláns gavallér én legjobban.
A nők szoknyája libben-lobban
Utánuk néznénk meg-megállva.

Én kacagnék legjóizübben
Meghullt fákon, fák piros lombján.
Dobpergő, hős, halotti pompán
Kihuznám összeroppant mellem.

A rojtos szélü tiszta gallér
Hogy vár már gögös pirulásra.
S a délutáni aluvásra
Milyen szépen is elfáradnék,

Őszi urak gyér napsütésen
Én is be szépen elfáradnék.